

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

J.M. Barrie

Aventurile
lui Peter Pan

Traducere din engleză:
Adrian Ciubotaru

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

J.M. Barrie 8

.....

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

.....

Capitolul 1

Peter intră pe fereastră 11-19

.....

Capitolul 2

Umbră 20-27

.....

Capitolul 3

Să fugim, să fugim! 28-41

.....

Capitolul 4

Zborul 42-50

.....

Capitolul 5

Insula devine realitate 51-62

.....

Capitolul 6

Căsuța lui Wendy 63-73

.....

Capitolul 7

Lăcașul subpământean 74-80

.....

Capitolul 8

Laguna Sirenelor 81-91

Capitolul 9

Pasărea Niciodată 92-96

.....

Capitolul 10

Căsuța fericită 97-104

.....

Capitolul 11

Basmul lui Wendy 105-113

.....

Capitolul 12

Copiii sunt răpiți 114-120

.....

Capitolul 13

Clopoțica povestește cum s-au salvat copiii 121-128

.....

Capitolul 14

Corabia piraților 129-135

.....

Capitolul 15

„Eu sau Cărlig!” 136-144

.....

Capitolul 16

Întoarcerea acasă 145-151

.....

Capitolul 17

Când Wendy a crescut mare 152-160

Mai devreme sau mai târziu, toți copiii află că nu vor fi întotdeauna copii și că vor crește mari. Wendy a înțeles acest lucru pe când avea doi ani și se juca în grădină. Ea a rupt o floare și a strâns-o la piept. Era atât de drăgălașă în acea clipă, încât doamna Darling a exclamat: „Ce frumos ar fi dacă nu ai crește niciodată!”

Și anii au trecut. Wendy era ceva mai mare acum și trăia împreună cu domnul și cu doamna Darling în frumoasa lor casuță. După Wendy, au mai apărut pe lume și frațiorii ei mai mici: John și Michael. Curând, aceștia au devenit mari prieteni.

Pe când erau încă niște năpârstoci, domnul Darling a adus-o în casă pe Nana, o cățea din rasa Newfoundland. Copiii au îndrăgit-o imediat. Doamna Darling își petrecea timpul supraveghindu-i pe copii și era o mamă pe cinste. Știa cât de primejdioasă putea fi o tuse și când era nevoie de un fular gros înfășurat în jurul gâtului. A crezut până în ultimele clipe ale vieții în remedii încercate de timp precum frunza de rubarbă și privea cu dispreț toată această flecăreală de modă nouă despre bacterii și microbi.

În zilele când John se ducea să joace fotbal, ea nu uita nicicând să-i ia de acasă puloverul, iar Nana purta în dinți umbrela în caz că vremea se va schimba brusc și va începe să plouă.

Nu existau părinți mai buni pentru copiii lor decât domnul și doamna Darling, și domnul Darling o

știa prea bine, cu toate că, uneori, se întreba ce gândesc vecinii despre felul în care ei își cresc odraslele. Avea totuși o poziție importantă în oraș, de care nu putea să nu țină cont. Nana, de asemenea, îi crea câteodată o stare de disconfort: avea sentimentul că aceasta nu-l admiră destul. Și totuși nu a fost o familie mai fericită până în clipa în care în viața lor a apărut Peter Pan.

Doamna Darling a auzit pentru prima dată de Peter Pan când făcea curățenie în mintea copiilor. Dacă nu știți, mamele au acest obicei de a cotrobăi în mintea copiilor după ce aceștia merg la culcare și de a pune toate lucrurile în ordine pentru a doua zi dimineța.

Copiii vorbeau despre un tărâm închipuit, cunoscut sub numele de Țara de Nicăieri. John zicea ceva despre o lagună străbătută în zbor de flamingi, pe care încerca să-i doboare cu arma lui de vânătoare, în timp ce Michael bâiguia în somn despre un flamingo peste care zburau lagunele. John credea că trăiește într-o barcă răsturnată cu fundul în sus pe o plajă de nisip, Michael era sigur că locuiește într-o colibă din frunze mari și lungi, împletite împreună de o mână dibace. John nu avea prieteni, Michael avea niște amici care apăreau doar în timpul nopții, iar Wendy avea grijă de un pui de lup părăsit de părinții săi. Asemănările de familie erau însă izbitoare în Țara de Nicăieri: dacă te uitai mai bine la ostroavele din care era alcătuită, observai că seamănă leit unul cu altul.

Din când în când, călătorind în mintea copiilor săi, doamna Darling se ciocnea de lucruri pe care nu le putea pricepe; cel mai tare o punea în încurcătură cuvântul „Peter”.

Nu cunoscuse nicicând persoane pe care să le cheme Peter, și totuși el era omniprezent în mințile lui John și Michael, în timp ce Wendy părea obsedată de acest misterios băiat. Numele său apărea scris cu litere mari și, tot uitându-se la ele, doamna Darling și-a dat seama că buchile aveau o înfățișare pe cât de ciudată, pe atât de obraznică.

– Da, băiatul e la fel de impertinent ca și numele lui, a admis Wendy cu părere de rău.

Dar doamna Darling nu se mulțumea cu atât și continua să o interogheze:

– Dar cine este el, draga mea?

– E Peter Pan, mamă, ar trebui să-l cunoști.

La început, doamna Darling nu știa despre cine este vorba, dar tot scotocind prin vrafal de întâmplări din trecut, și-a amintit de un Peter Pan despre care se spunea, în copilăria ei, că locuiește în țara zânelor. Pe atunci a crezut, bineînțeles, în existența acestui băiat, dar acum, fiind și soție, și om cu mintea întregă, se cam îndoia de faptul că o asemenea ființă ar fi existat vreodată.

– Și-apoi, îi spunea ea lui Wendy, dacă el există, ar trebui să fie mare deja.

– Ba nu, Peter nu poate crește mare, stăruia Wendy cu multă convingere, el are aceeași înălțime ca și mine.

Doamna Darling a trebuit să-l consulte pe domnul Darling, dar acesta i-a răspuns, surâzând: „Ține minte bine ce-ți spun, e o poveste absurdă, pe care le-o fi băgat-o Nana în cap; o scorneală pe potriua unui câine. Las-o baltă, că o să treacă de la sine”.

Dar nu a trecut mult și, curând, băiatul poznaș a speriat-o de-a binelea pe sărmana doamnă Darling.

Într-o dimineață, Wendy a avut o revelație tulburătoare. Pe dușumeaua din dormitor ea a descoperit niște frunze care sigur nu fuseseră acolo atunci când copiii se culcaseră în paturile lor. Doamna Darling le scruta nedumerită când Wendy a constatat brusc, zâmbind cu îngăduință:

– Nu mă îndoiesc că e isprava lui Peter!

– Ce ai în vedere, Wendy?

– E atât de tipic pentru el să nu-și șteargă picioarele când intră în casă, a zis Wendy, oftând, căci era o fetiță extrem de ordonată.

– Ce tot îndrugi, draga mea? Nimeni nu poate intra în casă fără a bate mai întâi la ușă.

– Eu cred că el a intrat pe fereastră, a răspuns Wendy.

– Cum se poate, fereastra e la etajul doi!

– Și nu ai găsit frunze pe pervaz, mamă?

Doamna Darling nu mai știa ce să creadă, pe când lui Wendy totul i se părea în firea lucrurilor.

– Draga mea copilă, a exclamat femeia, de ce nu mi-ai spus până acum despre aceasta?

– Am uitat, a recunoscut cu inima ușoară fetița.

Doamna Darling a examinat frunzele cu multă atenție: erau pe jumătate uscate și fărâmicioase, dar și-a dat seama îndată că acestea nu proveneau de la niciunul dintre copacii care cresc în Anglia. Femeia a căzut pe gânduri. Tot chibzuind așa, a ajuns la concluzia că toate au fost un vis. Dar nici vorbă de așa ceva.

Seara, doamna Darling și-a îmbăiat copiii și le-a cântat cântece de leagăn până când mânuțele lor au alunecat din palmele ei și copiii au pătruns, unul după altul, în împărăția somnului. Erau atât de drăguți și părea că se simt atât de confortabil în culcușul lor, încât doamna Darling a zâmbit cu gândul la temerile ei matinale și s-a așezat liniștită în fotoliul de lângă cămin să mai croșeteze ceva. În scurt timp, ea a ațipit.

În timpul somnului, a visat ceva ciudat. Se făcea că Țara de Nicăieri s-a apropiat prea mult de căsuța lor și că un omuleț straniu a ieșit din hotarele ce le despărțeau. Faptul nu a alertat-o pe doamna Darling, întrucât i s-a părut că văzuse de nenumărate ori chipul acesta în ochii mai multor mame. Apoi, tot în vis, a văzut cum Wendy, John și Michael se strecoară pe furiș în miraculosul ținut.

Visul în sine nu ar fi meritat nici cea mai neînsemnată atenție, dacă, în timp ce dormea, fereastra dormitorului nu s-ar fi deschis cu mult zgomot și în cameră

nu și-ar fi făcut brusc apariția un prichindel. Acesta era însoțit de o luminiță ciudată, ce se tot repezea dintr-o parte în alta a încăperii ca o insectă năstrușnică. Luminița a trezit-o pe doamna Darling.

Ea a scos un țipăt de spaimă când l-a văzut pe băiat și, dintr-odată, și-a dat seama că acesta nu putea fi altul decât Peter Pan. De altfel, era un copil adorabil, care își păstrase toți dinții de lapte. Straiele sale erau acoperite cu frunze de tot felul și pătate cu cleiul stors de trunchiul copacilor. Năpârstocul a surâs, arătându-și dinții mici și albi ca perlele.